

— Kvindebladet er saa daarlig skrevet, at det opfordrer til Spot.

Redaktionen af „Hvad vi vil“ følte sig aldeles knust af den strenge Dom. Vi maa tilstaa, at vi tillige blev lidt forundrede herover, da vi véd med os selv, at vi stadigt søger at lære af den udmærkede Journalistik, der føres i vore Hovedstadsblade.

Skal vi skrive sagligt og fint mod vore Modstandere, studerer vi med Flid „Politikens“ noble Maade at behandle „Morgenbladet“ og dens Folk paa. Ønsker vi at vor Stil skal vinde i Klarhed og Vægtfylde, søger vi den moderate Presse. Og vil vi naa alle Dyder i moderne Journalistik, er „Børstidende“ vort Ideal. — Kan vi saa gøre mere?

Men vi maa høre flere Sandheder. — Henri Petit siger: „Og paa Kvindemøderne føres der en Diskussion, som slet ikke egner sig til at give Folk Respekt for det. Kvindene kalder „Hvad vi vil“. Kvindeforeningerne mangler dygtige Ledere og begavede Førere.“

Ikke sandt? Det er netop det, vi selv føler. Men vi maa ogsaa her sætte os ved vore Mestres Fødder. Lad os Kvinder i skarevis besætte Tilhørerpladserne i Rigsdagssalen.

Der vil vi lære at forstaa, hvad der hører til at være Fører og til at lede en Diskussion, som vil kunne give Folk Respekt. — Her læres Veltalenhedens store Kunst. — I korte, klare Sætninger præciserer Mændene deres Tales vægtige Indhold, og med Finhed, Lethed og Elegance tvinger de deres Modstandere til Sympati. — Her kan man lære at hævde Principer under den fineste og klogeste Taktik.

Helt personlig bliver Henri Petit over for undertegnede Ringhed, idet han siger: „I Fru Johanne Meyer dirrer antagelig hver Nerve i ærlig Harm over, at hun ikke kan komme ind i Folketinget.“

Atter fuldstændig rigtigt truffet. — Men saa kommer Forfatteren til Slutning med lidt Skælmeri; thi han siger: „Hvad vil Fruen derind efter?“

Hvor kan Hr. Henri Petit spørge? De, som med saa megen Omhyggelighed til Stadsighed studerer „Hvad vi vil“, og med saa stor Interesse følger Kvindebevægelsen, at De er i Stand til at give en saa motiveret Kritik som den, De Tirsdag den 28. dennes lyksaliggjorde Børstidendes Læsere med. Nu spørger De bestemt! —

Mine Damer! højtærede Læsere! skal vi være enige om at takke Hr. Petit for alle hans Vidsomsord. — Sandheden er ilde hørt, men den bør høres. — Lad os Kvinder gaa i os selv — og blive bedre Mennesker.

Johanne Meyer.

Replik til en Rettelse.

Nej, misforstaaet Katrine Pedersen har jeg ikke, da jeg, lige som hun, lægger stor Vægt paa, at vi Kvinder gør alt, hvad der staar i vor Magt, for at arbejde os frem saa nær jævnsides Manden som vel muligt, og ved enhver Lejlighed vise ham, at der, hvor Betingelserne er lige, er Dygtigheden det ogsaa. Og selvfølgelig ligger det nærmest for ethvert Individ først at tænke paa Eksistensen, da den er absolut nødvendig for at leve. Men skal vi leve vel, er det en

lige saa absolut Nødvendighed at komme længere frem.

I „Moderretten“ tillod jeg mig bare at tænke den i „Hverdagstanker“ paabegyndte Tanke ud — føre den økonomiske selvstændige og vel uddannede unge Pige ind i Ægteskabet — vise hende, at selv om hun kan paatage sig *Pligterne* der, vil det alligevel komme an paa hendes Ægteherres naadige Opfattelse af Sagen, om hun faar nogen af *Rettighederne*. Og naar den økonomiske selvstændige Kvinde gifter sig, kan det jo da ikke være for at blive *forsørgt* af Manden; men — kort og godt — fordi hun føler Trang til at være med til at grunde en Familie (sætte sin Slægts Stamtræ i Vækst) og ved sin Indflydelse paa denne sikre sig Del i Efterslægtens Liv — og hvad er da taabeligere, end ved det første Skridt af Familiens Oprettelse at give al Indflydelse fra sig — fraskrive sig *Retten* til sine Børn? Saa længe vi rask væk kan gøre dette, da hverken fortjener eller vinder vi Mandens Agtelse. — Spørg, om han vil sælge Faderretten?

Nej, vi maa paatale det ved enhver given Lejlighed, vi maa arbejde det ind i vore Døtres Bevidsthed, at Ægteskabet med sine *nuværende* Love er en absolut Tvangsanstalt for Kvinden, der — som G. Brandes siger i Forord til sin Oversættelse af Stuart Mills „Kvindernes Underkuelse“ — „har til Hensigt: *Mandens Herredømme i Familien og Avling af Børn, der kun kan være hans*“.

„Fællesmaal“ Hjermtitslev Brønderslev.
Anine Kristensen.

Høng Højskole.

Det er en utrolig Virksomhed, de Højskoler i vor Tid kan omfatte, ti det er ikke blot de mange voksne Elever, der i Hundredevis samler sig om Skolen; men der følger med de mange Mennesker, som fatter Tillid til Forstanderen og de øvrige Lærere og Lærerinder. „en Søgen Hjælp“ paa alle mulige Omraader, som undertiden synes at overstige Menneskers Kræfter.

Det gør det vistnok i Virkeligheden ikke, ti der er ingen Steds mere forfriskende at komme, end til Højskolen, hvor der rører sig et saa stærkt Folkeliv, at Troen paa Menneskelivets Sejr næsten med en magisk Kraft rejser de ældre og sporer de unge fremad.

Paa Høng Højskole hersker der i Sommer rørligt Liv, der bygges atter en ny Bygning til Udvidelse af dens store Virksomhed. Denne Gang er det en Bygning til Børnehjem. Foruden Skolebygningen findes her nemlig ogsaa et Asyl for hjemløse Børn.

Forstanderen, Hr. Anders Jørgensen, kan ikke komme bort fra sin første Kærlighed — Børnene. Hans 14-aarige Ophold som Hjælper ved Steffensens Børnehjem, det nuværende Holsteinsminde, har sat saa dybe Minder i hans Karakter, at han ikke føler sig glad, uden at han kan vedblive at give sit Arbejde i Samfundet til Hjælp for „de forladte Børn“. — Men dersom han ikke havde en saa fortrinlig Hjælp i sin Hustru, vilde det neppe lade sig gøre. Hendes store Aktivitet i den Sag er saa meget mere beundringsværdig, som hun selv har 9 Børn, hvoraf den yngste er 2 Aar. — Det er netop hendes udtrykkelige Ønske, ja

hun vil slet ikke have med Sagen at gøre, dersom hun ikke, som hun nu gør, kan tage de fremmede Børn op i sit eget Hjem sammen med sine egne Børn. Det er hendes Mening, at det, et Barn mindst af alt kan taale, er at føle sig sat udenfor. Det er de hjemløse, der skal have et Hjem, og de maa daglig føle, at de er hjemme, og at de kan komme og gæste dette Hjem, naar de som Voksne er ude i Verden.

Naturligvis letter den frie landlige Natur en saadan Virksomhed, idet Børnene med Lethed kan sættes til Arbejde paa Mark og i Have.

Derfor finder man ogsaa Haven i al sin Simpelhed som en Mønsterhave, pyntelig og renlig efter alle de smaa Barnehænder, der under den kyndige Vejleders Hjælp her over deres Dagværk.

Man vil forstaa, at en Virksomhed som den, der her øves af Anders Jørgensen og Hustru, og som bunder saa dybt i det almene menneskelige, ikke kan være synderlig farvet af politiske Partianskuelser. Det politiske har aldrig været A. J.s stærke Side, men dersom man tror, at her ikke er Plads eller Rum til Tidens mest brændende Spørgsmaal, saa tager man fejl. Det er ogsaa en af Ægteparrets særlige Ævner, at de forstaar at knytte unge Fremskridtsfolk til deres Lærervirksomhed, at intet moderne politisk eller socialt Spørgsmaal forbliver fremmed.

Søndagen den 19de Juli var saaledes Fru Johanne Meyer indbudt som Foredragsholder i Høng. Hendes Foredrag og Belysning af det store sociale Spørgsmaal, Kvindesagen, blev ikke alene hørt med stor Interesse, men det viste sig ogsaa, at det ikke var Forsamlingen en fremmed Sag. Rigtig nok kom det frem i Diskussionen, der, som saa mange andre Steder, at Mændene er meget tilfredse med sig selv og med Forholdene for Kvindernes Vedkommende. De føler ved sig selv, at de er gode mod deres Hustruer, og det synes at være dem nok.

Der er imidlertid en Side af Kvindesagen, som altid staar klart for Landbostanden, og det er den Meningsløshed, at Enker og enligstillede Kvinder, der sidder inde med store Landejendomme, hvoraf Kommunen kræver en betydelig Skat, at disse kvindelige Skatteydere, blot fordi de er Kvinder, ingen Ting har at sige, naar det gælder disse Skatters Anvendelse.

Højskoleforstander Anders Jørgensen kom derfor i Diskussionen med følgende Forslag: „Lad os, naar der igen er Sogneraadsvalg, uden at spørge Loven, aabne Døren for disse skatteydende Kvinder som stemmeberettigede, og lad os næste Gang sætte en eller flere af disse Kvinder, som ved deres administrative Dygtighed har vist, at de ikke alene er lige saa dygtige som Mænd, men maaské ogsaa overgaar disse, ind i Sogneraadet“

Fru Johanne Meyer fandt dette Forslag i høj Grad praktisk, og det vilde efter hendes Mening have den største Betydning, om der blot *et* Steds i Landet blev sat Kvinder ind i Sogneraadet. Mange vilde sikkert følge efter.

Efter Foredraget var der Fremvisning i Gymnastik af Højskoleelever. Foredragsalen, der tillige er Gymnastiksal, trykkede ikke saa lidt Gymnastikerne; ti naar man